

Sygn. akt V C upr 14/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Trzebnicy V Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w M.

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grażyna Wójcik

Protokolant: Justyna Kądzioła

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2014 r. w Miliczu

sprawy z powództwa (...) S.a r.l. w Luxembourg

przeciwko P. S.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. kosztami postępowania obciąża stronę powodową w zakresie przez nią poniesionym.

Sygn. akt V C upr 14/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)á r.l. z siedzibą w Luxembourg, działając przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, w dniu 19 września 2013 r. skierowała do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym i wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty, by pozwany P. S. zapłaciła stronie powodowej kwotę 281,88 zł, w tym 250 zł należności głównej i 31,88 zł skapitalizowanych odsetek, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 września 2013 r. do dnia zapłaty.

Ponadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30,00 zł, kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz innych kosztów w wysokości 0,54 zł.

W uzasadnieniu wskazała, że na podstawie umowy cesji wierzytelności przejęła od firmy (...) + (...) S.A. prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu wystawionych not obciążeniowych. Podniosła, że pozwany, w ramach umowy o świadczenie usług abonamentowych, nie wywiązał się z obowiązku zwrotu sprzętu stanowiącego własność cedenta i nie zareagował na wezwania do dobrowolnej zapłaty żądanej kwoty. Wskazała też, że dokonała kapitalizacji odsetek za opóźnienie i żąda od nich dalszych odsetek na podstawie art. 482 §1 k.c.

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty oraz przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu Sądowi.

Strona powodowa w dniu 6 lutego 2014 r. uzupełniła braki formalne pozwu i uiściła uzupełniającą opłatę sądową od pozwu.

Pozwany na rozprawie w dniu 25 czerwca 2014 r., działając przez pełnomocnika matkę I. S., wskazał że dokładnie nie wie, o co chodzi w sprawie. Ogólnie tylko domyśla się, że chodzi o satelitę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwanego P. S. i poprzednika prawnego strony powodowej, tj. CANAL+ (...) S.A. łączyła umowa abonencka. Pozwany nie zwrócił udostępnionego mu w ramach tej umowy sprzętu.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 10 września 2012 r. CANAL+ (...) S.A. wystawił na nazwisko pozwanego notę księgową nr (...) opiewającą na kwotę 250,00 zł tytułem odszkodowania za niezwrócony sprzęt: zestaw Cyfra+ M..

(dowód: nota z 10.09.2012 r. k. 13)

W dniu 28 września 2012 r. CANAL+ (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł ze strona powodową (...)á r.l. z siedzibą w L. umowę szczegółową sprzedaży wierzytelności. Przedmiotem wyżej wskazanej umowy była m.in. wierzytelność w stosunku do pozwanego P. S., wynikająca z noty obciążeniowej nr (...) z dnia 10 września 2012 r. o wartości 250,00 zł.

(dowód: umowa szczegółowa z 28.09.2012 r. k. 16v.;

częściowy wykaz wierzytelności k. 22.)

Strona powodowa sporządziła pismo dotyczące zawiadomienia pozwanej o cesji wierzytelności.

(dowód: pismo strony powodowej k. 21v.)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontrydyczny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z treści przepisu art. 509 k.c., który stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Pamiętać należy, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Strona powodowa, formułując żądanie w niniejszej sprawie, zaoferowała jako materiał dowodowy umowę cesji wraz ze stanowiącym jej załącznik częściowym wykazem wierzytelności, notę księgową oraz pismo informujące pozwanego o przelewie wierzytelności.

W ocenie Sądu zaofierowany materiał dowodowy – w świetle zarzutów postawionych przez pozwanego – jest niewystarczający dla uwzględnienia żądania. Strona powodowa wykazała wprawdzie, że przysługuje jej legitymacja czynna w niniejszej sprawie i bezspornym w sprawie było, że pozwaną łączyła z poprzednikiem prawnym powodowej spółki umowa abonencka, nie zostało jednak udowodnione w żaden sposób – wbrew ciężącemu na stronie powodowej obowiązkowi - jakiej treści była ta umowa, kiedy i dlaczego została rozwiązana, na jakich zasadach pozwaną obciążono opłatami wskazanymi w pozwie oraz z czego wynikają daty powstania zaległości w płatnościach. Powódka powołała się na notę obciążeniową, która nie wskazuje w swej treści terminu płatności. Nie została również udowodniona okoliczność doręczenia jej pozwanemu. Nie wiadomo zatem, na jakiej podstawie nota została wystawiona, z czego wynika wysokość dochodzonej należności i jaki był terminy jej płatności. Uniemożliwia to dokonanie weryfikacji żądania przez Sąd.

Z tych względów orzeczono w pkt I sentencji wyroku o oddaleniu powództwa w całości.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w pkt II sentencji wyroku wydano na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c.